

Henviſning overhovedet kunde føre, og hvilke Følger, den kunde have for Fremtiden, vil den ganſte ſtride imod Loven af 29de December 1857. Det ærede Medlem fra Ribe vil ſe, at denne Lov ikke giver ham Medhold, thi i dens § 8 er der kun Tale om, at Nedſlagning kan finde Sted, naar der enten er Kæggpeſt eller ondartet Lungeſygge, og da faar Bedkommende Erſatning, ſaavidt jeg erindrer ² af Dyrets Værdi; men, naar det derimod er andre Sygdomme, ved hvilke der kun er Tale om Afſpørring, vil det ærede Thing ſe af den nævnte Lov, at endog alle Udgifter, ſom ere en Følge af denne Lovforſkrift, blive at afholde af Dyrets Eier. Der er kun Tale om, hvad vedkommende Dyr læge har koſtet; hvad han har udſørt, bliver at erſtatte af Amtsrepartitionsfonden. Jeg vil derfor haabe, at det høie Thing ikke vil tage noget Henſyn til dette Andragende og til denne Indſtilling af det ærede Medlem for Ribe. — Ganſte anderledes forholder det ſig med Andragendet under Nr. 5. Det er fra to Gaardiere i Billebøll ved Grøndſen, ſom have lidt Tab i Anledning af den Foranſtaltning, der blev truffet af Regjeringen den 9de Auguſt f. A., hvor-efter intet Kreatur maatte føres over Grøndſen. Den Tilfældighed, at diſſe to Mænd have Ford paa den anden Side af Grøndſen, har havt til Følge, at de ved Regjeringens Foranſtaltning ere blevene afſlaarne fra at føre deres Kreaturer over Grøndſen, hvilket har medført, at de have havt et Tab, om end ikke ſaa ſtort, ſom de ſelv formene, ſaa dog et ſaadant, at diſſe Anſøgere have noget Krav paa Indbekommen. Udvalget har derfor ogſaa foreſlaaet deres Andragende henviſt til Indenrigsminiſteren. — Nr. 8 er fra en gammel Bekjendt, nemlig Skolelærer Hanſen i Nærheden af Solbæk, hvis Andragende iſſor, uagtet kun et Mindretal i Udvalget gjorde Indſtilling om, at det ſkulde henviſes til Krigsminiſteren, dog fik et meget ſtort Flertal for ſig i ſelve Thinget, idet det blev oplyſt fra flere Sider, at man ikke kunde ſkjønne Andet, end at Manden havde lidt Uret. Det blev nemlig godt-gjort, at Heſten, da han fik den, havde en Sygdom, ſom havde den daarlige Foderſtand og Mulden til Følge, og at han i det Hele taget var en ſlunk Fodervært. Andragendet blev henviſt til Krigsminiſteren, men denne har givet et afſlaaende Svar, uden i mindſte Maade at begrunde, hvorfra Udſlaget ſtammede. Udvalget ſarve ment at være blevet ſat i Stand til ved 1ſte Behandling at faae Grunden til dette Udſlag at vide, men det er ikke ſket, og man maa alſaa forvente, at man ikke har hant Lyſt til at komme frem med diſſe Grunde. Man har derfor paany foreſlaaet Andragendet henviſt til Krigsminiſteren i Haab om bedre Held. — Det næſte Andragende er fra Beboere i nogle Klitfogne, og gaar ud paa Viſket om, at de maa faae Del i de ilandbrevne Effekter, ſom nu kun Strandfogderne have med at gjøre,

ligeſom de ønske, at Sogneraadet af ſin egen Midte maa komme til at udnævne Opſynsmænd. Uagtet det ærede Medlem for Hiſted (Lund) har bedet Udvalget om at overveje, om det ikke antog, der var Grund til at tage Henſyn til denne Anſøgning, hvad Udvalget ogſaa har gjort, har det dog ikke kunnet finde tilſtrækkelig Grund til at indlade ſig paa denne Sag. — Andragendet under Nr. 13 er fra Lærer Søren Peterſen i Rindstrup, ſom har et Børnehjem, der ſynes at være i meget heldig Fremvæxt. Det ſynes ogſaa, ſom om de nærmefi Paagaaldende intereſſere ſig for det, idet nemlig Skoleraadene baade i Aſſens og i Odense have tilkjendegivet deres Intereſſe, ved at yde Underſtøttelſe til Skolen, hvilket ligeledes flere velſtaaende Folk i Omegnen have gjort. Hjemmet trænger dog naturligviſ til al den Underſtøttelſe, det kan faae, og er fremdeles naturligviſ i Pengeforlegenhed, om ikke af anden Grund, ſaa af den, at Skolen gjerne vil udvide ſit Omraade. Der er netop et Sted, hvor det forekommer Udvalget, at Vaiſenhufets rige Midler — thi de ere vel forholdsviſ rige — kunde gjøre god Nytte, og det var dog vel nok ſaa tjenligt, at Midlerne bleve anvendte paa ſaadanne Steder, ſom til at opelſſe kunſtige Drivhusplanter omkring i Stiftshovedſtæderne. Udvalget har derfor troet at bunde henviſe dette Andragende til Miniſteren for Kirke- og Underviſningsvæſenet, haabende, at han vil benytte nogle af Vaiſenhufets Midler dertil. — Andragendet under Nr. 14 er jo en Bekjendt fra tidligere Tid. Det er tidligere blevet afviſt, fordi det ikke kunde ſes, at Bedkommende havde været hos Finantsminiſteren; men nu har han været der og faaet Udſlag, uagtet han har været Beſtillingsmand i 13½ Aar. Det har ikke været Udvalget ganſke klart, hvorvidt han kan komme ind under § 1 i Loven af 24de Marts 1865, idet man ikke veed, om han egentlig ſkal henregnes til de offentlige Beſtillingsmænd. Forſaavidt dette ſkulde være Tilfældet, har man her foreſlaaet at henviſe Andragendet til Finantsminiſteren. — Nummer 15 omhandler et Andragende fra 15 Grundiere ved Trepilelaagen, ſom jeg tror, jeg allerede omtalte ved denne Sags 1ſte Behandling. Andragendet gaar ſom bekjendt ud paa, at de nævnte Ciere meget gjerne ønske at faae Laager i Hegnet til Dyrehaven lige ud for deres Eiendomme. De mene, at dette vil have en betydelig Indflydelse paa deres økonomiſke Stilling, idet de derved kunne faae høiere Leieindtægt af deres Huſe om Sommeren, da der derved bliver Udgang til Dyrehaven. De ſtaa i den Formening, at der ingenlunde er nogen Fare for, at Dyrene, uagtet diſſe Laager, ſkulde ſlippe ud, og de henviſe til, at adſtillige Andre have faaet ſaadanne Laager. Hvorvidt Andragerne have Ret i denne deres Formening, har Udvalget naturligviſ ikke kunnet afgjøre, men allerede det, at der er Tale om, at Statskaſſen kan faae en Indtægt — de byde nemlig